

Рачак је један од најсрамнијих страница у пропагандном рату САД против Србије, коју смо пребрзо заборавили. Данас када смо непрестано под пропагандом америчких медија у Србији – од Б-92 до Фокса – модел Рачка треба да нам буде непрестано пред очима као пример колико са нама бесрамно манипулишу, и какве све трагичне последице може имати та манипулација.

Недавно је Хелена Ранта, фински форензичар, "отворила" душу и оптужила Вилијама Вокера, тадашњег шефа Мисије ОЕБС на Космету, да ју је натерао да убијене припаднике ОВК у Рачку прикаже као недужне, ненаоружане цивиле. Сви знамо од колике важности је био овакав приказ за отпочињање напада на Србију. За Запад је Рачак "постао кап која је прелила чашу. Да није било Рачка, бомбардовања Србије никад не би било", каже Мајкл Игњатијев у својој књизи "Виртуелни рат".

Случај Рачак је западној јавности приказан на следећи начин. Српска полиција је, наводно, 15. јануара 1999, упала у село, одвојила мушкарце од жена и деце, одвела их до оближњег брдашца и тамо хладнокрвно побила. Њих четрдесет. Изнад лешева ненаоружаних цивила Вилијем Вокер је новинарима рекао да "не оклева да назове догађај масакром, који је веома против човечности". "Не оклева ни да оптужим владине снаге за тај злочин", сместа је додао.

Истина је, међутим, била потпуно другачија. Најпре, полиција је пред Рачак стигла у потери за убицама свога колеге, Светислава Пржића. Сличан поход полиција је предузела и до суседних села (Петрово, Малопољце и Ренаја). Знајући да су могуће различите провокације, полиција је, пре него што је ушла у село, обавестила посматраче ОЕБС-а. Штавише, сама је позвала двојицу новинара ТВ Асошијетед преса да прате њено деловање. Посматрачи и новинари су се сместили на оближњи брежуљак, са ког су могли да виде село. Почело је пушкарање, које се убрзо претворило у прави окршај. Обе стране су користиле и ручне бацаче. Полиција је, ипак, била искуснија и боље наоружана. Одметници су се повукли на брда јужно од села, а полиција је ушла у Рачак.

Новинари и посматрачи су наставили да прате њихова дејства са брежуљка. Већ у пола четири, полиција се повукла из села, а са њима су отишли и новинари из ТВ АП. Полиција је тврдила да има једног рањеног, а број убијених терориста процењивала је на петнаестак. Одмах по одласку полиције, посматрачи су ушли у Рачак како би направили увиђај. Започели су са испитивањем мештана. Један француски новинар дошао је, око пола седам, у село, и разговарао са посматрачима. Они још увек нису помињали никакав покољ, само су рекли да “нису у стању да наведу тачан број жртава”. Са мраком, у село су се вратили и припадници ОВК. Сутрадан, око 9 ујутро, посматрачи се по први пут суочавају са сведочењима о хладнокрвном покољу који су извршили српски полицајци. Одводе их до јаруге у којој лежи двадесетак мртвих мушкараца, у цивилној одећи. Када се у селу, око поднева, појавио Вилијем Вокер, галамећи против “српског злочина”, већ су сви очевици имали исту причу.

Али, већ на лицу места било је јасно да са Вокеровом галамом много тога није у реду. Можете ли да замислите полицајце који убијају цивиле и остављају њихове лешеве свуда наоколо, а знају да ће одмах за њима у село да уђу посматрачи и новинари? Зашто треба 18 часова да мештани саопште посматрачима истину о покољу? Одакле међу убијеним “мештанима” и мушкарци који нису из Рачка? Како је Вокер одмах и без икакве истраге знао да су “владине снаге одговорне за злочин”? Уосталом, зашто је са собом повео само одабране новинаре, и ни једног из Србије?...

Онда је наступила Хелена Рантал и група финских патолога. Прву обдукцију извршио је београдски Институт за судску медицину. По његовом извештају, није било убистава изблиза, а парафинска рукавица је показала да је чак 37 од 40 убијених претходно пуцало. Међутим, САД и ЕУ су тај извештај одбацили. Стога је Београду саветовано да позове једну групу финских стручњака ради додатног вештачења. Тако је и урађено. Но, њихов извештај никако се није појављивао. Тек недељу дана пред почетак напада на Србију, он доспева у јавност. Али, ни тада нема пуног извештаја, постоји само извод од три странице и изјава Хелен Рантал са конференције за новинаре.

По тим изјавама, у Рачку се догодио “злочин против човечности”. Та оцена је уследила из налаза по ком су сви мртви били “ненаоружани цивили”. А они су били “ненаоружани цивили” јер су: а) сви лешеве били у цивилној одећи; б) ниједан од убијених наводно није претходно пуцао. Остало је, међутим, нејасно како се може тврдити да су сви убијени били цивили, а да се претходно није установило да одећа није била мењана и да није објашњено како је тачно утврђено да нико није пуцао. Наиме, Финци су одбацили коришћење стандардне парафинске рукавице, за утрђивање трагова барута, као “превазиђене методе”. Они су признавали једино коришћење једног другог теста који је поузданији, али само ако се узорак узме директно са делова шаке. То, међутим, ни у једном испитиваном случају, по речима саме Хелен Рантал, није урађено!

И тако, већ тада, док су амерички носачи авиона хитали ка Јадрану, била је више него очигледна лаж да је српска полиција ушла у Рачак и хладнокрвно побила 40 сељана. Највећи део убијених били су терористи који су погинули у борби, у униформама ОВК или са њиховим ознакама. Униформе и ознаке су током ноћи уклоњени и сви су приказани као "недужни грађани" које су убиле "владине снаге" као учинак спровођења "политике геноцида". Најзаслужнији да је ова пропагандна представа успела био је Вилијем Вокер. Он је већ раније показивао знаке да, како је то приметио чак и Марти Ахтисари, "има већ унапред припремљено мишљење о ситуацији на Косову и о томе ко је главни кривац". Када су терористи у Пећи убили шесторицу српских младића, Вокер је изјавио како "најснажније могуће осуђује насиље у последња 24 часа" и позвао "све припаднике косовске заједнице и савезне власти да покажу уздржаност и остану мирни". Дакле, једно чисто терористичко дело стављено је у оквир "насиља у последња 24 часа", а уместо осуде уследио је позив на мир. После Рачка, међутим, Вокер је заборавио сваку уздржаност и свако позивање на мир, и одмах завапио о "масакру" и "злочину против човечности". "Не оклевај ни да оптужим владине снаге за тај злочин", беснео је. Вокер је знао последице такве своје оцене. Она је значила рат и бомбардовање Србије. Али, Вокеров циљ је вероватно и био да се обезбеди "морални" разлог за НАТО напад на Србију.

Ево преписа одломка из телевизијске емисије коју је урадио британски новинар Алан Литл, и која је приказана на ББЦ2 пред прву годишњицу НАТО бомбардовања Србије.

"Новинар: Вокер је оптужио српску полицију и југословенску војску. Требало је да буде независан међународни званичник. Да ли је, међутим, тражио директне инструкције од Американаца?"

Вилијем Вокер: Нисам звао ниједну од престоница, рекао сам шта сам мислио да сам видео - а то је био крајњи резултат масакра.

Ричард Холбрук: Вилијем Вокер, шеф Косовске верификационе мисије, звао ме је мобилним телефоном из Рачка.

Новинар (пита Вилијема Вокера): Али не сећате се да сте уопште звали Вашингтон?"

Вилијем Вокер: (Одмахује главом).

Весли Кларк: Добио сам позив од Била Вокера. Рекао ми је да је масакр. 'Стојим ту. Видим тела'.

Новинар: И нисте разговарали с генералом Кларком или с неким другим?

Вилијем Вокер: (Одмахује главом).

Новинар: Вокерови коментари дали су Америци зелено светло за улазак у косовски рат. ОВК је увукао свог моћног савезника”.

Већ сутрадан, након Вокерове "представе" у Рачку, САД ће затражити од НАТО-а “да пажљиво размотри војне опције решавања косовске кризе”, а Савет НАТО-а се хитно састао у неубичајено време, у недељу поподне. Припреме за рат могле су да уђу у завршну фазу.

Рачак је био и саставни део оптужнице против Слободана Милошевића у Хагу. Али, после сведочења Данице Маринковић, истражног судије и Славише Добричанина, патолога, тужилаштво је избацило тачке оптужнице о Рачку, како из Милошевићевог предмета, тако и из процеса који се водио против Милана Милутиновића и још петорице оптуженика из Србије. Рачак чак ни за Хаг више није "српски масакр недужних цивила". Али, он остаје злочин ратне пропаганде, који је послужио као изговор за отпочињање једног злочиначког рата.

Рачак, по свом карактеру, одговара Глајвицу, инциденту који је режирао Хитлер, како би нашао разлог за напад на Пољску. Наиме, 31. августа 1939, немачки оперативци, преобучени у пољске униформе, заузели су предајник немачког радија у Глајвицу и емитовали једно анти-немачко саопштење. Да би инцидент изгледао аутентично, побијени су Немци који су чували предајник, као и доведени Пољаци. Хитлер је неколико дана пре Глајвица рекао својим генералима: "Наћи ћу пропагандни разлог да започнем рат, уверљив или не. Победника нико касније неће да пита да ли је говорио

истину".

Данас више нико НАТО генерале и пропагандисте не пита да ли су говорили истину о Рачку. Вилијем Вокер седи у управном одбору "Дајнкорпа", америчке компаније која је, 9. фебруара 2006, добила на тендеру посао изградње карго-центра Београдског аеродрома, вредан сто милиона долара. Дајнкорп је, према различитим изворима, заправо фирма Централне обавештајне агенције (ЦИА), која постоји и у оквиру Војне службе САД. Уз Вокера, у Управном одбору "Дајнкорпа" седе још и Ричард Холбрук и Весли Кларк. Јавност Србије се, због ових осведочених "србољубаца", помало узнемирила, тадашња Влада је почела да поставља додатне услове, па је "Дајнкорп" убрзо сам одустао од посла.

Али, "Дајнкорп", Б-92 или која друга слична фирма неће остати без посла у Србији. Ко, уосталом, још данас помиње Рачак или бомбардовање, НАТО лажи и НАТО смрти, када се "Србији жури" да се што пре интегрише у евроатлантске структуре? Уосталом, више нас не убијају, као 1999. Само нас мало и даље лажу, по потреби. Откуцајте "Клечка" у прозорчету "Претрага" на сајту Б-92 и добићете 4 (и словима четири) поготка. Откуцајте "Овчара" и добићете 262 поготка, откуцајте "Сребреница" и добићете 321 поготка. "Победника нико касније неће да пита да ли је говорио истину", јесте још нечија парола. Човек који је ову паролу смислио био је победник 1939, 1940, 1941... Али, дошло је време када је сама истина победила. Победиће и овога пута. Победиће, само ако је будемо довољно дуго и довољно упорно сведочили. Чинимо ли то?

Печат, 7. новембар 2008, бр. 37, стр. 18-20.